

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně zpravodajky Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupený Mgr. Filipem Wágnerem, advokátem, sídlem Olšanská 2643/1a, Praha 3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2018, č. j. 29683/18/5100-41458-711539, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2020, č. j. 11 Af 29/2018 - 27,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2020, č. j. 11 Af 29/2018 - 27, a rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2018, č. j. 29683/18/5100-41458-711539, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 24 456 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Filipa Wágnera, advokáta.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „správce

daně“) ze dne 17. 10. 2017, č. j. 7631292/17/2011-00540-110490, kterým bylo podle § 170 zákona č. 280/2009, daňový řád, zřízeno zástavní právo k obchodnímu podílu žalobce v obchodní společnosti TREASURER s.r.o., IČO: 27937135, sídlem Kurta Konráda 2445/9, Praha, a to za účelem zajištění neuhrazené daně z příjmů fyzických osob doměřené žalobci dodatečným platebním výměrem ze dne 22. 9. 2017, č. j. 7143111/17/2011-51522-104222.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž namítal, že nebylo možné zřídit zástavní právo, neboť podmínkou jeho zřízení je existence splatné daně. Protože žalobce podal proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů odvolání, nenabyl dodatečný platební výměr právní moci, a tedy ani nedošlo ke splatnosti daně. Žalobce rovněž zpochybnil správnost a zákonnost doměřené daně z příjmů, v této souvislosti odkázal na argumentaci obsaženou v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru. Upozornil také na nevhodnost a nepřiměřenost zvoleného instrumentu - zástavního práva - zřízeného za účelem zajištění neuhrazené daně.

[3] Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozsudku uvedl, že zákonným předpokladem pro zřízení zástavního práva dle § 170 daňového řádu je existence neuhrazené daně, přičemž pojem neuhrazené daně není v daňovém řádu definován. Městský soud měl za to, že za neuhrazenou daň je nutno považovat daň stanovenou, která však doposud nebyla zaplacená, a to bez ohledu na skutečnost, zda u ní uplynula lhůta splatnosti či nikoli. O daň neuhrazenou se tak bude jednat nejen v případě, že je zde splatná a dosud neuhrazená daňová pohledávka, ale také v případě, že se jedná o daň dosud nesplatnou. Opačný výklad by popíral zajišťovací funkci zástavního práva, jíž je zejména zajištění dosud nesplatných pohledávek. Pokud by zákonodárce měl v úmyslu omezit možnost zřízení zástavního práva toliko na neuhrazenou splatnou daň, učinil by tak dle městského soudu výslovně. K žalobcově námitce, že zajišťovaná daň byla stanovena nesprávně a nezákonně, městský soud připomněl, že v zajišťovacím řízení nelze napadat věcnou správnost a zákonnost rozhodnutí, jímž byla daň doměřena. Správnost a zákonnost dodatečného platebního výměru lze zpochybnit pouze cestou opravných prostředků směřujících proti platebnímu výměru na daň, a proto se městský soud nezabýval argumentací žalobce stran správnosti a zákonnosti doměřené daně. Neztotožnil se ani s namítanou nevhodností a nepřiměřeností zvoleného způsobu zajištění daně. V této souvislosti porovnal hodnotu zastaveného obchodního podílu s výší neuhrazené daňové pohledávky, přičemž se nedomníval, že by došlo ke zjevnému nepoměru. Zároveň doplnil, že zřízení zástavního práva představuje menší zásah do právní sféry daňového subjektu, než je tomu v případě nařízení daňové exekuce.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž shodně jako v podané žalobě namítal, že žalovaný i městský soud vykládají pojem „neuhrazená daň“ extenzivně, domnívají-li se, že správce daně je oprávněn zřídit zástavní právo k dani, u níž ještě nenastala splatnost. Stěžovatel připomněl, že proti dodatečnému platebnímu výměru, kterým mu byla doměřena daň z příjmů, podal řádně a včas odvolání, a tedy dodatečný platební výměr nenabyl právní moci. Nemohlo tedy dojít

pokračování

ke splatnosti doměřené daně. Podpůrně stěžovatel v této souvislosti poukázal na odbornou komentářovou literaturu k daňovému řádu a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2016, č. j. 2 Afs 276/2016 - 28, jakož i na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu k aplikaci zásady *in dubio mitius*. Rovněž namítal, že daň z příjmů (doměřená dodatečným platebním výměrem) byla stanovena nezákonně a v nesprávné výši, městský soud se však argumentací obsaženou již v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň odmítl zabývat. K tvrzené nevhodnosti a neproporcionalitě zvoleného způsobu zajištění daně stěžovatel upozornil, že v předchozím řízení nerozporoval neproporcionalitu hodnoty zvolené zástavy, ale to, že s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti projednávané věci mohl správce daně volit jiný, méně závažný nástroj se zajišťovací funkcí, např. splátkový kalendář nebo ručení třetí osobou.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil se závěry, k nimž v napadeném rozsudku dospěl městský soud. Poukázal na skutečnost, že „neuhrazená daň“ je pojmem širším než daňový nedoplatek, neboť se jedná o daň stanovenou, která nebyla uhrazena, a to bez ohledu na skutečnost, zda u ní uplynula lhůta splatnosti, či nikoli. Ke zřízení zástavního práva tedy postačuje existence stanovené a neuhrazené daně, u níž není podmínkou, aby marně uplynula lhůta splatnosti. Tento závěr vyplývá také z ustálené judikatury správních soudů (např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2015, č. j. 29 Af 49/2013 - 84, nebo rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, ze dne 29. 3. 2018, č. j. 65 Af 125/2016 - 41). Dle žalovaného městský soud příléhavě poznamenal, že připuštění názoru, že ke zřízení zástavního práva je nezbytné, aby neuhrazená daň byla splatná, by vedlo k popření zajišťovací funkce zástavního práva, tj. zajištění pohledávky pro případ, že daňový subjekt dluh nesplní řádně a včas. Zástavní právo totiž plní zajišťovací funkci zejména tím, že jsou jím zajištěny pohledávky dosud nesplacené. K samotné realizaci zástavy lze přistoupit až poté, co dluh nebyl řádně a včas splněn. Měl-li by zákonodárce v úmyslu omezit možnost zřízení zástavního práva pouze na neuhrazenou splatnou daň, učinil by tak výslovně. Z § 170 odst. 1 daňového řádu však takové omezení nevyplývá. Žalovaný se vypořádal také se stěžovatelem odkazovaným komentářem k daňovému řádu a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2016, č. j. 2 Afs 276/2016 - 28, včetně judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu týkající se zásady *in dubio mitius*, která se dle žalovaného v nyní souzené věci neuplatní. Žalovaný nepokládal za důvodnou ani stěžovatelovu námitku, že se městský soud nevypořádal s nezákonně a nesprávně stanovenou výší doměřené daně. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti upozornil na skutečnost, že v žalobě nenamítal neproporcionalitu zvolené zástavy, ale neproporcionalitu zástavního práva v situaci, kdy ještě nastala splatnost daně, a tedy existovala možnost využití institutu posečkání daně, popř. institutu ručení třetí osobou, žalovaný uvedl, že z obsahu žaloby tato argumentace nevyplývá. V žalobě stěžovatel namítl „*nevhodnost a neproporcionalitu způsobu zvolení právního instrumentu*“ a městský soud na tuto obecně formulovanou námitku v odůvodnění rozsudku reagoval, přičemž s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 4 Afs 48/2015 - 32, vysvětlil, jakým způsobem se zásada přiměřenosti při rozhodování o zřízení zástavního práva uplatňuje.

[6] Stěžovatel reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž setrval na argumentaci, že ve věci byla na místě aplikace zásady *in dubio mitius*. Zároveň opětovně odkázal na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 276/2016 -

28, dle kterých je zřízení zástavního práva možné toliko v situaci existence pravomocného platebního výměru na daň. Stěžovatel se domníval, že v souzeném případě nebylo možné zástavní právo zřídit, neboť podal proti dodatečnému platebnímu výměru řádně a včas odvolání, které nebylo vyřízeno. Vzhledem k tomu, že dodatečný platební výměr nenabyl právní moci, nemohlo dojít ke splatnosti doměřené daně. Přijatým extenzivním výkladem pojmu „neuhrazená daň“ proto daňové orgány i městský soud nezákonně omezily stěžovatelovo vlastnické právo, neboť ačkoli dodatečný platební výměr nenabyl právní moci, bylo ke stěžovatelově majetku zřízeno zástavní právo.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[8] Podle § 170 odst. 1 daňového řádu *správce daně může zřídit rozhodnutím zástavní právo k majetku daňového dlužníka k zajištění jím neuhrazené daně za podmínek stanovených občanským zákoníkem, pokud tento zákon nestanoví jinak*. Podle odst. 2 téhož ustanovení zákona *rozhodnutí o zřízení zástavního práva obsahuje ve výroku kromě náležitostí podle § 102 odst. 1 výši daně zajištěné zástavním právem a označení zástavy*.

[9] Zástavní právo je v systematice daňového řádu řazeno mezi instituty zajištění daní (část třetí, hlava V, díl 4). Má tedy primárně funkci zajišťovací a teprve následně uhrazovací, vytvářející správci daně podpůrný zdroj uspokojení v případě, že daňový subjekt stanovenou (a zástavním právem zajištěnou) daňovou pohledávku řádně a včas nesplní. Motivuje tedy daňový subjekt k plnění daňových povinností a jejich řádnému a včasnému zaplacení.

[10] Povahou rozhodnutí o zřízení zástavního práva se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v rozsudku ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 - 54, č. 1982/2010 Sb. NSS, v němž uvedl: *„Rozhodnutí o zřízení správcovského zástavního práva je svou povahou blízké úkonům prováděným v rámci exekuce, jmenovitě exekučnímu příkazu.“* Ačkoli rozšířený senát citovaný závěr vyslovil ve vztahu k § 72 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, s ohledem na prakticky totožnou právní úpravu daňového zástavního práva obsaženou v § 170 daňového řádu, je možné tento závěr aplikovat také v nyní souzené věci. Rozšířený senát zajištění daňové pohledávky zřízením zástavního práva připodobnil daňové exekuci. *„V obou případech se jedná o další fázi daňového řízení navazující na vyměřovací řízení, jehož podmínkou je existence pravomocného rozhodnutí vydaného ve vyměřovacím řízení. Obdobně zde platí to, co Nejvyšší správní soud judikoval k vykonávacímu řízení, a sice že je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2016, č. j. 2 Afs 276/2016 - 28, nebo ze dne 31. 7. 2013, č. j. 9 Afs 93/2012 - 44). Obdobně jako v případě daňové exekuce (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 75, nebo rozsudek rozšířeného senátu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 - 54, č. 791/2006 Sb. NSS) tedy Nejvyšší správní soud dovodil, že v řízení o zajištění daňové pohledávky zřízením zástavního práva, resp. v řízení odvolacím, *„již nelze napadat věcnou správnost a zákonnost zajišťovaných rozhodnutí. K tomuto účelu slouží řádné a mimořádné opravné*

pokračování

prostředky proti rozhodnutí, jímž byla vyměřena daň, neboť pouze na základě těchto opravných prostředků lze zpochybnit správnost a zákonnost platebního výměru“. V řízení zajišťovacím tak „lze pouze napadat existenci zajišťovaného rozhodnutí, jeho vykonatelnost, vhodnost zvoleného způsobu zajištění a případnou prekluzi práva vybrat daň“ (zmiňovaný rozsudek č. j. 9 Afs 92/2012 - 44).

[11] V souvislosti s uplatněnými kasačními námitkami, jimiž stěžovatel zpochybňoval zákonnost a věcnou správnost dodatečně vyměřené daně, se proto Nejvyšší správní soud ztotožňuje s hodnocením městského soudu, že v zajišťovacím řízení již nelze napadat věcnou správnost „zajišťovaného“ rozhodnutí (zde dodatečného platebního výměru na daň z příjmů), neboť k tomuto účelu slouží řádné a mimořádné opravné prostředky směřující proti rozhodnutí správce daně, kterým byla daň vyměřena. Městský soud proto nepochybil, odmítl-li se zabývat stěžovatelovou argumentací směřující proti správnosti výše stanovené daně, obsaženou v odvolání podaném proti dodatečnému platebnímu výměru na daň, neboť v tomto soudním řízení již nelze věcnou správnost „zajišťovaného“ rozhodnutí zpochybňovat

[12] Důvodnou Nejvyšší správní soud neshledal ani námitku nevhodnosti a neproporcionality zástavního práva, k níž se městský soud vyjádřil pod body 28 až 30 napadeného rozsudku. Stěžovatel sice v kasační stížnosti poukazoval na skutečnost, že v žalobě nenamítal neproporcionalitu zástavy, nýbrž neproporcionalitu zástavního práva za situace, kdy ještě nastala splatnost daně (a tedy existovala možnost využití institutu posečkání daně dle § 156 daňového řádu, popř. institutu ručení třetí osobou), nicméně z obsahu žaloby takto formulovaná žalobní námitka nevyplývá. Stěžovatel v žalobě pouze v obecné rovině a bez bližšího zdůvodnění poukázal na „*nevhodnost a neproporcionalitu způsobu zvolení právního instrumentu*“, a městskému soudu proto nelze vytýkat, že na obecně formulovanou námitku reagoval odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 4 Afs 48/2015 - 32, z něhož vyplývají následující závěry: „*Princip přiměřenosti, který je dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu plně uplatnitelný i při rozhodování o zřízení zástavního práva, má chránit pouze před zjevnými excesy správce daně. To znamená, že z celého okruhu možných případů, v nichž přichází v úvahu zřízení zástavního práva prostřednictvím aplikace § 170 daňového řádu, vylučuje ty, v nichž by postup správce daně byl zjevně nepřiměřený, nespravedlivý, formální, případně kdy by vykazoval znaky šikanózního postupu. Typickým příkladem takového nesprávného postupu by podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo zřízení zástavního práva k majetku, jehož hodnota bude již na první pohled - bez nutnosti podrobného znaleckého zkoumání, ale za použití zdravého rozumu a obecných znalostí o cenové relaci - činit několik desítek milionů korun, přičemž zástavní právo bude zřízeno kvůli neuhrazené dani v řádech tisíců korun a kdy bude zjevné, že daňový subjekt má jiné disponibilní majetkové prostředky, jejichž prostřednictvím by mohl neuhrazenou daň uhradit.*“ Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že dodržení principu proporcionality v případě zřizování zástavního práva znamená, že je nutno porovnávat hodnotu zastavované věci s výší neuhrazené daně tak, aby nedošlo ke zjevnému nepoměru mezi těmito dvěma veličinami. Neproporcionální je takový postup, kdy správce daně zajistí majetek zjevně převyšující hodnotu neuhrazené daně, a to řádově. Městský soud však v návaznosti na výše citované závěry v bodě 29 rozsudku podrobně rozvedl, z jakých důvodů byla dle jeho názoru zásada přiměřenosti v daném případě naplněna a proč nedošlo k porušení § 5 odst. 3 daňového

řádu, dle kterého *správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní.* Městský soud v této souvislosti rovněž správně poukázal na skutečnost, že zřízením zástavního práva dochází k menšímu zásahu do právní sféry daňového subjektu, než je tomu v případě nařízení daňové exekuce, neboť jím nedochází ke zbavení vlastnických práv stěžovatele k vlastnímu majetku.

[13] Nejvyšší správní soud však přisvědčil stěžejní stěžovatelově námitce, a sice že zástavní právo nebylo možné v souzené věci vůbec zřídit. Zajišťovací řízení, v němž dochází ke zřízení zástavního práva, může být zahájeno toliko v případě existence daňové pohledávky, zjištěné a pravomocně stanovené ve vyměřovacím řízení (pozn.: zvýraznění podtržením – i dále v textu – doplněno soudem). „*Podmínkou vedení řízení o zřízení zástavního práva je tedy existence pravomocného rozhodnutí vydaného ve vyměřovacím řízení*“ (viz výše citované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 276/2016 - 30 a č. j. 9 Afs 93/2012 - 44, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2020, č. j. 48 Af 40/2017 - 31). Tato podmínka však v projednávaném případě nebyla naplněna, neboť stěžovatel podal proti dodatečnému platebnímu výměru na daň dne 12. 10. 2017 řádně a včas odvolání, a mezi účastníky řízení není sporné, že o odvolání nebylo v době vydání rozhodnutí o zřízení zástavního práva (dne 17. 10. 2017) pravomocně rozhodnuto. Žalovaný ani městský soud však tuto okolnost, na kterou stěžovatel v předchozím řízení poukazoval, nezohlednili a nadbytečně soustředili pozornost na následný krok, tj. na posouzení otázky, zda se v případě *neuhrazené daně* musí jednat o daň splatnou či nikoli. Za dané procesní situace však tuto otázku nebylo nutno vůbec řešit, neboť zde v době rozhodování o zřízení zástavního práva v důsledku neukončeného odvolacího řízení neexistovala daň pravomocně stanovená. Z týchž důvodů nebylo nutno řešit ani otázku, zda v souzené věci byla na místě aplikace zásady *in dubio mitius* s ohledem na vedle sebe existující dva rovnocenné právní výklady.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tak Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil. Věc však nevrátil městskému soudu k dalšímu řízení, neboť podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. přistoupil ke zrušení také rozhodnutí žalovaného. Věc tedy vrátil k dalšímu řízení žalovanému, neboť městský soud by s ohledem na výše uvedené závěry neměl jinou možnost, než tak sám učinit. V dalším řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

[15] Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským (městským) soudem. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., má úspěšná stěžovatelka právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[16] V řízení před Nejvyšším správním soudem byl zaplacen soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za podanou kasační stížnost (položka 19 přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o

pokračování

soudních poplatcích); v řízení před krajským soudem došlo k úhradě soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za podanou žalobu [položka 18 bod 2 písm. a) přílohy k zákonu o soudních poplatcích].

[17] Žalobce (stěžovatel) byl v řízení před krajským soudem a v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem. Z obsahu soudních spisů vyplývá, že v řízení před krajským soudcem zástupce učinil dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a sepis podané žaloby) dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve znění pozdějších předpisů; v řízení před Nejvyšším správním soudem zástupce učinil rovněž dva úkony právní služby, a to podání kasační stížnosti a repliky k vyjádření žalovaného dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Celkem tedy zástupce žalobce učinil čtyři úkony právní služby. Za každý z těchto úkonů mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč dle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu a náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Protože je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku 2 856 Kč odpovídající této dani. Celková náhrada nákladů řízení, čítající odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů ve výši 16 456 Kč (včetně daně z přidané hodnoty) a dále zaplacené soudní poplatky ve výši 8 000 Kč, tedy činí 24 456 Kč. K jejímu uhrazení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

[18] Žalovaný neměl ve věci samé úspěch, nemá proto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.) právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu